

Розділ Перший

Я почув, як листоноша підійшов до дверей мого офісу на пів години раніше, ніж зазвичай. Щось із ним було не так. Кроки були гучніші, веселіші, він насвистував. Новенький. Насвистуючи, він наблизився до дверей офісу, де на мить притих. А тоді розсміявся.

І постукав у двері.

Я здригнувся. Якщо листи не закидалися просто крізь отвір у дверях, значить вони були рекомендовані. Рекомендованих листів мені приходить мало, і хороших новин у них не буває. Я підвівся зі свого офісного крісла й відчинив двері.

Новий листоноша з обгорілою на сонці голеною головою, схожий на баскетбольний м'яч з ручками та ніжками, гіготів, споглядаючи вивіску, прикріплену поверх скла на дверях. Він глипнув на мене, а тоді вказав великим пальцем на табличку:

— Це якийсь жарт, еге ж?

Я прочитав вивіску (іноді жартівники її підмінюють) і похитав головою:

— Ні, не жарт. Віддайте мою пошту, будьте ласкаві.

— То, ем, це, типу, як вечірки, вистави, все таке?

Він зазирнув за мене, наче очікував побачити білого тигра або ж кілька ледве одягнутих асистенток, які мали б скакати по моему однокімнатному офісному приміщенню.

Я зітхнув, геть не в настрої вислуховувати насмішки, й сів по листи, затиснуті в його руці:

— Ні, типу, не так. Я не займаюся організацією вечірок.

Але він не вгавав, зацікавлено схиливши голову набік:

— А що тоді? Якийсь провидець? Ворожіння на картах, кришталевій кулі й тому подібне?

— І не екстрасенс також, — відповів я, смикаючи за пошту.

Він не відпускав:

— То хто ж ви в такому разі?

— Що написано на вивісці?

— «Гаррі Блекстоун Копперфілд Дрезден. Чарівник».

— Правильно. І це я.

— Справжній чарівник? — запитав він, вишкіривши зуби, наче я от-от мав пояснити йому жарт. — Закляття і зілля? Демони й замовляння? Таємничий і гнівливий?

— Не те щоб таємничий, — я висмикнув свою пошту з його руки й виразно поглянув на його планшет-блокнот. — Дозвольте розписатися за отримання пошти, будьте ласкаві.

Вишкірена посмішка нового листоноші зникла, змінившись сердитим поглядом. Він простягнув мені планшет, аби я розписався за отримання листів (і чергового повідомлення від домовласника про затримку оплати), а тоді промовив:

— Ненормальний ви, от що я вам скажу, — після чого забрав планшет і додав: — Гарного вам дня, сер.

Я провів його поглядом.

— Як типово, — пробурмотів я, перш ніж зачинити двері.

Мене звати Гаррі Блекстоун Копперфілд Дрезден. Звертайтеся на власний ризик. Я чарівник. Маю офіс у центрі Чикаго. Наскільки мені відомо, я єдиний, хто відкрито практикує професійні чарівницькі послуги в цій країні. Можете знайти мене в довіднику в розділі «Чарівники». І не повірите, там буде лише моє ім'я. Рекламка має наступний вигляд:

ГАРРІ ДРЕЗДЕН — ЧАРІВНИК

Пошуки втраченого. Паранормальні розслідування.

Консультації. Поради. Розумні ціни.

Не займаюся любовними зіллями, прикликанням грошей,

вечірками та іншими різновидами вистав.

Ви можете здивуватися, скільки людей телефонують мені, аби всього лише поцікавитися, чи я не жартую. Утім, якби ви засвідчили на власні очі хоча б половину того, що бачив я, то дивувалися б, як узагалі можуть існувати люди, які сприймають це за жарт.

Кінець двадцятого століття став початком не лише нового тисячоліття, а й такого собі ренесансу публічної свідомості відносно паранормального. Медіуми, привиди, вампіри куди лише не кинь оком. Люди досі не сприймають це серйозно, хоча не все обіцяне Наукою справдилося. Хвороби нікуди не зникли. Голод нікуди не зник. Жорстокість, злочинність і війни досі існують. Попри технологічний прогрес, життя не налагодилося, як того всі хотіли й сподівалися.

Наука, найпоширеніша релігія двадцятого століття, дещо втратила лиск після того, як світ побачив вибухи космічних шатлів, дітей скалічених наркоманією батьків та ставлення цілого покоління до бездіяльності послужливих американців, котрі дозволили телевізору виховувати власних дітей. Люди почали щось шукати, але, на мою думку, не знали, що саме. І хоча вони й почали відкривати для себе світ магічного і загадкового, який існував довкола них увесь цей час, але більшість досі сприймала його за жарт.

Хай там як, але місяць видався не надто сприятливим для роботи. Чи, радше, останні два місяці. Оренду за лютий я покрив лише десятого березня, а наступний місяць доведеться надолужувати ще довше.

За цей час у мене трапилося лише одне замовлення. Минулого тижня я їздив у Бренсон, штат Міссурі, де мав досліджувати дім співака у стилі кантрі, у якому, ймовірно, завелися привиди. Як виявилось, ніяких привидів там не було. Клієнта така відповідь не влаштувала, як і моя пропозиція перестати вживати наркотичні субстанції й натомість перевірити, чи заняття спортом і здоровий сон не допоможуть краще будь-якого екзорцизму. Моєю винагородою стала сума, здатна покрити вартість переїзду й одну годину консультації, а також відчуття, що я вчинив чесно, праведно і необачно. Пізніше до мене дійшли чутки, що цей співак винайняв якогось сумнівного екстрасенса, аби той провів церемонію зі свічками й ультрафіолетовими лампами. Що за люди.

Я дочитав книжку в м'якій палітурці й пожбурих її в коробку з написом «Прочитане». Обабіч мого столу стояла картонна коробка, наповнена книжками зі скривленими корінцями та пом'ятими сторінками. До книжок я ставився жахливо. Я саме проглядав купу непрочитаних книжок, міркуючи, за яку взятися, адже роботи досі не було, коли задзвонив телефон.

Я похмуро поглянув на апарат. Чарівники полюбляють видаватися зловісно задумливими. Дочекавшись третього дзвінка, щоб не здалося, наче я просто таки кинувся на першу ж нагоду, я підняв слухавку і промовив:

— Дрезден.

— Ой. Це... ем, Гаррі Дрезден... гм, чарівник? — жіночий голос пролунав так винувато, наче його власниця боялася мене образити.

«Ні, — подумав я. — Це Гаррі Дрезден... гм, садівник. Гаррі чарівник далі по коридору».

Сварливість була привілеєм чарівників. От лишень консультанти-фрілансери, які були винні гроші за оренду, не могли собі її дозволити, тому замість того, щоб ляпнути щось гостреньке, я відповів:

— Так, мем. Чим я можу вам допомогти?

— Я... гм, я не певна. Я дещо загубила і, вважаю, ви могли б допомогти мені з цим.

— Знаходити загублене — це моя спеціальність, — промовив я. — Що саме мені потрібно знайти?

Запала напружена тиша.

— Мого чоловіка, — відповіла вона. Голос був захриплий, наче у чірлідерки після довгого турнірного виступу, але водночас достатньо зрілий.

Я здивовано звів брови:

— Мем, я не те щоб спеціаліст у справах зі зниклими людьми. Ви зверталися до поліції, або ж приватного детектива?

— Ні, — швидко відповіла вона. — Ні, вони не можуть. Тобто, ні, не зверталася. Ой лишенько, як все складно. Це геть не телефонна розмова. Вибачте за змарнований час, містере Дрездене.

— Стривайте, — швидко заторохтів я. — Перепрошую, але ви не назвалися.

Знову напружена тиша, наче вона звирялася з папірцем, перш ніж відповісти.